

Från [Socialistiskt alternativ](#)

Att slita sönder Gaza

Angreppet på Gaza kommer långt ifrån att bli en lättköpt seger för Israel. Ju hårdare Israel försöker att tvinga Gazas invånare till underkastelse, ju starkare blir stödet för Hamas motståndskämpar. Men om Israels trupper försöker att slåss med Hamas styrkor i närkamp, kan konventionell militär överlägsenhet förvandlas från en fördel till en svaghet – stridsvagnar och trupper kan bli mål för ett motstånd som kan välja när och var att slå till. Det skriver Eric Ruder i en kommentar till de israeliska marktruppernas invasion av Gaza.

Den israeliska militären vällde in i Gaza den 3 januari med tusentals trupper, stridsvagnar och bepansrade trupptransportfordon och bulldozrar och utsatte Gazas befolkning för en ny omgång död och lidande.

”Det här kommer varken bli lätt eller kortvarigt”, sa försvarsminister Ehud Barak på den israeliska televisionen när markinvasionen började. Generalmajor Yoav Galant, en ledande befälhavare för Israels markstyrkor, berättade för reportrarna att syftet med operationen var att ”kasta Gaza flera decennier bakåt i tiden” och ”tillfoga fienden största antal förluster”.

Den senaste upptrappningen av Israels våld ökade antalet döda bland palestinierna till över 500 och skadade mer än 2 500 när helgen nådde sitt slut. Mer än var tredje människa i Gaza har inte tillgång till vatten och elektricitet och avloppsvattnet rinner på gatorna.

Efter veckor av flygangrepp i bestraffningssyfte och kraftig artilleribeskjutning lever Gazas befolkning i ständig skräck. Som Ayman Mohyeldin, Al Jazeeraas Gaza-korrespondent, rapporterade:

Den israeliska militären fortsätter att bombardera mål överallt i området. På angreppets åttonde dag är människor starkt terroriserade av det som pågår, Den israeliska militären håller på med en mycket aggressiv psykologisk krigföring.

De har släppt ner flygblad som uppmanar palestinierna att fly sina hem, och varnar att alla som lever i ett område kan bli ett möjligt mål och att deras hem också kan bli måltavlor. Detta skickar kårar av skräck, men frågan är var tar 1,5 miljoner palestinier som är fångade i Gaza vägen?

Trots omfattningen av det mänskligt lidandet, blockerade enligt Associated Press den amerikanska regeringen – förutsägbart nog – ett förslag till uttalande av FN:s säkerhetsråd som gav uttryck för oro över det eskalerande våldet mellan Israel och Hamas och krävde ett omedelbart vapenstillestånd i Gaza.

Med sitt infall omringade de israeliska styrkorna Gaza city och skar i praktiken av området i en nordlig och sydlig halva. Men hellre än att gå in i Gazas befolkningscentra, förblev de israeliska styrkorna samlade i utkanterna, och sände ut kolonner av trupper och stridsvagnar att erövra strategiska höjder ovanför stadsdelarna – vilket placerade dem i en position som utgör den militära motsvarigheten till att skjuta fisk i en tunna.

Vid inledningen av landoffensiven den 4 januari rapporterade *New York Times* troskyldigt det israeliska försvarsministeriets talesman Sholomo Drors försäkran att ”Hamas kan stoppa den när det vill” genom att stoppa sin raketbeskjutning.

Denna uppfattning – att Hamas provocerade Israel att angripa Gaza och därför bär det primära ansvaret för blodsutgjutelsen – tjänar som det främsta rättfärdigandet av den israeliska militärens krigsförbrytelser. Men det var Israel som bröt vapenvilan med Hamas – den 5 november, med en attack som dödade sex palestinier. Upp till denna punkt hade palestinierna

skrupulöst iakttagit den fem månader gamla vapenvilan, och bara avfyrat raketer efter det att Israel angripit.

Men Israel har aldrig behövt de palestinska attackerna som ursäkt för att släppa loss våldet. Som Ilan Pappé, del av en skola av ”nya historiker” i Israel som har ifrågasatt många av de centrala myterna om landets grundande, skrev:

Det finns inga gränser för det hyckleri som helig vrede ger upphov till, generalernas och politikernas resonemang rör sig godtyckligt mellan å ena sidan självgratulationer över den humanitet som armén visar upp i sina ”kirurgiska” operationer, och å den andra, behovet av att en gång för alla förstöra Gaza, på ett humant sätt förstås.

Denna heliga vrede är ett konstant fenomen i Israel. Varje handling – vare sig det handlade om etnisk rensning, ockupation, massakrer eller förstörelse – framställdes alltid som moraliskt berättigad och som en akt av rent självförsvar, motvilligt utförd av Israel i dess krig mot den värsta sortens mänskliga varelser...

I dagens Israel, från vänster till höger, från [det konservativa] Likud till [mittenpartiet] Kadima, från akademiska kretsar till media, kan man höra denna heliga vrede från en stat som är mer upptagen än någon annan stat i världen med att tillintetgöra och fördriva en ursprungsbefolkning.

Som Mellanösterns supermakt har Israel använt sin massiva militära överlägsenhet till att fysiskt utplåna Gazas civila och militära infrastruktur. Men det står fortfarande inför ett knivigt problem. ”Fastän Israel har slagit till mot hundratals mål tvärs över Gazaremsan står det fortfarande inför problemet att allvarligt sarga Hamas stridsförmåga”, enligt Christian Science Monitor. Det är samma problem som varje konventionell militärmakt som står emot en motståndsrörelse måste handskas med – från de franska styrkor som ockuperade Algeriet på 50-talet till USA i Vietnam på 60-talet till de amerikanska ockupanterna i dagens Irak.

”En av de viktigaste frågorna i denna konflikt mellan statliga och icke-statliga aktörer är vad seger egentligen är för något”, säger Eitan Azani, en tidigare israelisk överste vid Institutet för kontraterrorism vid det Interdisciplinära centrat i Herzliya. ”Att en massa människor [från Hamas] dör? Eller att det mesta av den operationella kapaciteten förstörd? Detta behöver diskuteras. Vi befinner oss i en mycket komplicerad situation.”

Ju hårdare Israel försöker att från långt håll hamra Gazas invånare till underkastelse, ju hårdare blir stödet för Hamas motståndskämpar som Israel försöker isolera. Men om Israels trupper försöker att slåss med Hamas styrkor i närmkamp, kan konventionell militär överlägsenhet förvandlas från en fördel till en svaghet – stridsvagnar och trupper kan bli mål för ett motstånd som kan välja när och var att slå till och sedan smyga undan.

Med den Israel-baserade journalisten Jonathan Cooks ord:

Gaza, som Israel alltför väl vet, är ett jättelikt flyktingläger. Dess trånga prång som inte kan passeras av Merkava-tanks, kommer att tvinga ut de israeliska soldaterna i det öppna. Gaza är, i israelisk föreställning, en dödsfälla.

Samtidigt har ingen glömt den stora tributen av israeliska soldater under landkriget [mot Libanon] med Hizbollah 2006. I ett land som Israel, med en värnpliktsarmé, har allmänheten blivit fullständigt fobisk mot ett krig i vilket ett stort antal av dess söner kommer att placeras i främsta linjen.

Rädslan förstärks bara av rapporter i israeliska media att Hamas bara ber om chansen att dra in Israels armé i verklig strid. Beslutet att offra många soldater i Gaza är inte något [försvarsminister Ehud] Barak, ledare för Arbetarpartiet kommer att ta lätt på med val om sex veckor.

Detta dilemma har orsakat huvudbry inom det israeliska etablissemanget om hur man skall undvika det nederlag som dem israeliska militären drabbades av 2006 när ett månadslågt angrepp på Hizbollah-kämparna i Libanon misslyckades med att uppnå något enda av sina strategiska mål, medan israeliska soldater dödades, skadades och tillfångatogs.

I det hänseendet är det för tidigt att säga att Israel har vunnit, trots den överväldigande styrka som det använder. ”Den främsta risken för Israel är att det kan komma att dras in i en fullständig ockupation av Gazaremsan”, oroade sig Shlomo Brom, tidigare ledare för den israeliska arméns planeringsavdelning. ”Om vi drabbas av väldigt få förluster i denna operation, kan det få en del att fråga varför vi inte slår ut Hamas?” Runt om i världen har samtidigt solidariteten med befolkningen i Gaza kommit till uttryck – från palestinier som lever i Israel, som arrangerade en stor demonstration i helgen, till arabiska medborgare runt om i Mellanöstern, till folk som stöder palestinernas rättigheter i Europa och USA.

Det är avgörande att sätta press på Israel – och dess främsta uppbackare USA,

Att bygga detta tryck kommer att kräva tålmodigt arbete med att förklara och en ihärdig kampanj mot de grundläggande påståenden, som Israel framför för att berättiga sitt terrorkrig mot befolkningen i Gaza. Det är Israel och inte Hamas som när som helst kan göra slut på konflikten. När Israel upphör med sin ockupation av det palestinska hemlandet, då kommer motståndet att sluta.

Som Ilan Pappé formulerar det:

Trots de förutsägbara anklagelserna om anti-semitism och allt annat är det dags att i allmänhetens medvetande knyta samman den zionistiska ideologin med de vid det här laget välbekanta milstolparna i landets historia: den etniska rensningen 1948, förtrycket av palestinerna i Israel under militärstyrets dagar, den brutala ockupationen av Västbanken och nu massakern i Gaza. På ungefär samma sätt som apartheid-ideologin förklarade den sydafrikanska regeringens politik av förtryck, tillät denna zionistiska ideologi – i dess mest allmänt omfattade och enklaste version - den israeliska regeringen av igår och idag att avhumanisera palestinerna varhelst de befinner sig och sträva efter att förgöra dem...

Genom att knyta samman den zionistiska ideologin och förhållningssättet i det förgångna med de nuvarande illdåden kommer vi att kunna ge en tydlig och logisk förklaring för en kampanj för bojkott, desinvestering och sanktioner. Att utmana en självrättfärdig, ideologisk stat som tillåter sig att fördriva och tillintetgöra Palestinas ursprungsbefolkning är en rättvis och moralisk insats.

Eric Ruder

5 januari 2009

Not: Eric Ruder skriver för *Socialist Worker*, en sajt tillika tidning, som publiceras av *International Socialist Organisation* i USA. Artikeln är översatt av *Socialistiskt Alternativ*.

[Klicka här för att läsa originaltexten](#)